

(א) [פסחים פ"ו: ט] ודברים
[א: כ] א' כבודו ה'
(ד) קדושתו (ה) וימנע
סה: סוף מפי' ד"ה
(ו) סנהדרין ק"ז: (ז) [פסוה]
מן סנהדרין ק"ז:
(ח) מנילה טו: (ט) וי'ל
דמניל: (י) [לקמן ג'ג]
(י) [ע' אדר"ג פרק ל"ד]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כי מוריד
לדברות לברות שם הגהה:

גליון הש"ס

גב' עד יעקב לא היה
חולשא. עיין פ"ב דף
ט"ז ע"ב סוף ד"ה שכל
ועיין רש"י במומם בראשית
(כ"ה) כ"ה כסוף ומה ה"ל
ישלמה ובחוקי שם:

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה משמנין
ביניהן לא כפחות טו'
כ"ב ורמב"ם מפרש
משמנין הימנע כפחות
הפחות וטמן הח"י וכן
פי' כ"ב ק"ו ע"א:

לעני רש"י

צנטיני' [צנטיני' יר']
משקל של מאה יחידות.
פרונצי' [פרונצי' ש']
פולי ברוב.
גובריני' [גובריני' י']
הגה הספני'.

מוסף רש"י

מכאן שמסרביץ לקטן.
מלקבל דכרי עד שפי'ר בו,
ואין מסרביץ לגדול. שכן
גמלאים שאמרו לנאכהם
כן מפשה, ולא סרבו בו,
ולטו אמרו כי כבודו נלץ
עד ופלך עם מהל (פסחים
פ"ה). עובר לטורה. ככל
מקום שיש סחרים מקלנין
אומי כבודם שקלס
(בבב"ר טו:). קנטרי. מאה
סלס ככל שקל (שם).
פירשה נדה. שחור לא
אורח כנשים עלומו ה"ס
ונמלח הפסוק (בראשית
י"ח ח) ויקח ויקח ממאה
ומל וכן הנקד, אבל לא
העונות ששמה ה"א
צנומה (ד"ה י"א).
ירשאל אדם באכסניא
שלו. לאש על האשה
ולאשה על האיש (בראשית
י"ח ט). אין שואלין
בשלוש אשה כלל. שאם
ממן שאלת שום ישו
כנילוס זה עם על ידי
שלוש ויבואו ללי מיה
(קדושין טו:). ואדוני זקן.
שחי אמרה לשון מזי
ובכנה ה' הקב"ה לוי מיה
לנאכהם כגרי למה זה
למקה שרה וג' ולי זקתי
והנה ה' ה' מני העולם
(יבמות ט"ה). בעא רחמי
והנה חולשא. כי שיהא
פנאי לבניו ללא כל אהד
ואחד מנקומי להיות עליו
בשעת מיתה. שכינ שואלין
שנפל למטה יודעין שימות

השוכר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא פ"ו.

עין משפט
נר מצוה

א ב מ"י פ"ה מהל'
אסורי ביאה הלכה ה'
סמנ לאין קבו טו"ש
ה"ה ע"י כ"ה סעף ו'
וכפי' האוס':
יא ג מ"י פ"ע מהלכות
שפירות הל' ג סמנ
עשין פט טו"ש ח"מ ס'
שלא סעף ג:
יד ד מ"י פ"ב ע"ה הל'
ס סמנ עשין ס'
טו"ש ח"מ ס' ע"ה ס"ב:

תורה אור השלם

- 1 ויפצרו בם מאד
- 2 ויקחו איתו ויבאו אל
- 3 ויקחו איתו ויבאו אל
- 4 ויקחו איתו ויבאו אל
- 5 וישמע אברהם אל
- 6 ויקחו איתו ויבאו אל
- 7 ויקחו איתו ויבאו אל
- 8 ויקחו איתו ויבאו אל
- 9 ויקחו איתו ויבאו אל
- 10 ויקחו איתו ויבאו אל
- 11 ויקחו איתו ויבאו אל
- 12 ויקחו איתו ויבאו אל
- 13 ויקחו איתו ויבאו אל
- 14 ויקחו איתו ויבאו אל
- 15 ויקחו איתו ויבאו אל

למה נקוד על איז שבא"וי. צבראשית רבה א"י נקוד למ"ד
אינו נקוד א"ר שמעון כל מקום שאמה מואל כמד רבה על
הנקודה אמה דורש את הכהן וכו' והנקודה רבה אמה דורש את
הנקודה איז אברהם אמר רבי עוריה כשם שאמרו לו לנאכהם איה
שרה כך אמרו לשרה איז אברהם

HebrewBooks.org. © Moznain Publishers. No commercial use allowed.

וה"נ הוי פי' הכא אצל לפ"ה דפירש
דמשום הכי נקוד דעל חסם שאלו לו
קשה דהיה לו לנקד על איה שרה
דהיא עיקר השאלה שאלו עליה: **ע"ז**
דידו דוקא לשאל
איה פלונית אצל לשאל בשלומה
אפילו ע"י צעלה אסור כדאמר' צ'
עשרה יוחסין (קדושין דף ע' וס' ד"ה
אין ע"ש פ"ע ק"ה): **פ"ת** קמנית
תנן. הא פשיטא דר' יוחנן אמר לבניו
פת וקטנית ולא פת של קטנית אלא
הכי מיבעיא ליה פת קטנית תנן ואפ"ה
משמע שפיר פת הנאלכת עם הקטנית
ולא משמע פת של קטנית וטעמא
משום דאין רגילין לעשות פת של
קטנית ונ"מ לחדם שאמר ליתן
לפועליו פת קטנית שגריץ ליתן להם
פת וקטנית או דלמא פת וקטנית תנן
אצל אס אמר לו פת קטנית בלא ו' הוי
משמע פת של קטנית: **וא"ל** אובד'ין
מן התורה. משום דלית מי מעיקרא
בפועלים שאוכלים ע"י שפסקו להם
מונות או ע"י מנהג המדינה להכי
נקט ואלו אוכלין מן התורה בלא
פסק ובלא מנהג:

במחובר בשעת נמר מלאכה.
פי' שאין לריבין עוד
לקרקע כגון הקוצר והצולר ילא
המנכס והעודד ומפיק ליה צגמרא
מואל כלין לא תמן צונן שאמה
נותן לכליו של צעל הצית וצמלוש
קודם גמר מלאכה היינו גמר מלאכה
למעשר וצגמרא מפיק ליה מדיש:
אמא

חסדא אחר שנתבלה הבשר ורבו הקמטין נתעמדו הבשר ונתפשטו הקמטין וחזר היופי למקומו כתיב **ו'אדוני זקן**
וכתיב **ו'ואני זקנתי** דלא מותיב הקב"ה כדקאמרה איהי תנא דבי רבי ישמעאל **ג'גדול שלום שאפי' הקב"ה שניה**
בו שנאמר **ו'ותצחק שרה בקרבה וגו'** **ו'אדוני זקן** וכתיב **ו'ויאמר ה' אל אברהם וגו'** ואני זקנתי **י'ותאמר מי מלל**
לאברהם הניקה בנים שרה כמה בנים הניקה שרה אמר רבי לוי אותו היום שגמל אברהם את יצחק בנו עשה
סעודה גדולה היו כל אומות העולם מרגנים ואומרים ראיתם זקן וזקנה שהביאו אסופי מן השוק ואומרים בנינו
הוא ולא עוד אלא שעושיין משתה גדול להעמיד דבריהם מה עשה אברהם אבינו הלך וזימן כל גדולי הדור
ושרה אמנו זימנה את נשותיהם וכל אחת ואחת הביאה בנה עמה ומניקתה לא הביאה ונעשה גם בשרה אמנו
ונפתחו דדיה כשני מעיינות והניקה את כולן ועדיין היו מרגנים ואומרים אם שרה הבת תשעים שנה תלד
אברהם בן מאה שנה יוליד מיד נהפך קלסתר פנים של יצחק ונרמה לאברהם פתחו כולם ואמרו **י'אברהם**
הוליד את יצחק **י'עד אברהם לא היה זקנה** מאן דהוה בעי למשתעי בהדי אברהם משתעי בהדי יצחק בהדי
יצחק משתעי בהדי אברהם אתא אברהם בעא רחמי והוה זקנה וזקנה שנתאמר **י'אברהם זקן** בא בימים **י'עד יעקב לא**
הוה חולשא אתא יעקב בעא רחמי והוה חולשא שנאמר **י'ויאמר ליוסף הנה אביך חולה** עד דאתא אלישע לא
הוה דחליש ואתפח אתא אלישע בעא רחמי ואתפח שנאמר **י'ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו** מכלל דחלה
חלי אחריתו תנו רבנן **י'שלש חלאין חלה אלישע** אחד שרדפו לגיחו בשתי ידיו ואחד שגורה דובין
בתיניקות ואחד שמת בו שנאמר **י'ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו**: אלא עד שלא יתחילו
במלאכה צא ואמרו להם על מנת שאין לכם עלי אלא פת וקטנית כו': אמר ליה רב אחא בריה דרב
יוסף לרב חסדא פת קמנית תנן או פת וקמנית תנן אמר ליה האלהים צריכה וי"ו **י'כי מורדיא דלברות:**
רבן שמעון בן גמליאל אומר אינו צריך הכל כמנהג המדינה: הכל לאתויי מאי לאתויי הא **י'דתנן השוכר**
את הפועל ואמר לו כאחד וכשנים מבני העיר נותן לו כפחות שבשכירות דברי רבי יהושע וחכמים ואומרים
י'משמנין ביניהם: מרתני' יואלו' אוכלין מן התורה העושה במחובר לקרקע בשעת גמר מלאכה ובתלוש
מן הקרקע עד שלא גמרה מלאכתו ובדבר שגידולו מן הארץ שאין אוכלים העושה במחובר לקרקע
בשעה

ומתקלנין וכלין (סנהדרין ק"ז). ואחד שגירה דובין בתיניקות. צעון שגיה לזכיס צמיקות (סוטה טו:). חלה את חליו אשר ימות בו. מלה מה, את חליו מתי, ומד אשר ימות בו (שם).